

034. Tweede dictee van Jaycees Belgium (auteur: Alex Wethlij)

Finale: Het pretpark

Een naar het hoge Noorden geëmigreerd oud-commies der douane, die na zijn gedwongen pensionering een lucratieve handel voerde in tweedehands iglo's, zag onlangs een patriottische illusie tot stand komen.

Hooglijk geïrriteerd door het achterwege blijven van een gewenste reconversie in zijn nog steeds geadoreerde geboortestreek, had onze immigrant in een genereuze bui het abrupte besluit genomen aldaar een pretpark te doen verrijzen dat wijd en zijd zijns gelijke niet zou vinden.

Na het geijkte gekijf met allerlei milieuactivisten en zelfs milieuofficieren werd ten langen leste een welgelegen terrein gevonden in het bronsgroen eikenhout.

Met minutieus hak- en kapwerk werd in ijltempo te midden van idyllische landouwen een enigszins glooiend areaal braak gelegd. Hier zou metterdaad de gesuggereerde metamorfose plaatsgrijpen!

Het zogeheten Felixproject, genoemd naar de sponsor zelf, vorderde met reuzenschreden, ondanks een incidentele langzaamactie.

Van heinde en verre bracht men de meest buitenissige machinerieën en rekwisieten tezamen. Zo ontstond in recordtijd een caleidoscopisch mozaïek dat elke verbeelding tartte.

Alras vond de vurig verbeide opening plaats. Voordat de Brabançonne, aanstonds gevolgd door het Limburgs volkslied, ten gehore werd gebracht, heette de burgemeester, met een sjerp om zijn taille, de eerste minister welkom, die een dagje vrijaf genomen had.

“Godallemachtig” was diens commentaar toen hij verrast de eerste attractie mocht bestijgen: een door elektriciteit aangedreven reuzenrad met een middellijn van circa honderdvier meter en met cabines die eruitzagen als een kruising van Attische asurnen, Persiaanse offervaten, boeddhistische relikwieëntempels, mohammedaanse moskeeën, Byzantijnse monnikenkloosters en indiaanse wigwams.

Ten minste even extravagant was een soort waldhoorn, bestaande uit concentrische cirkels die met ijzingwekkende vaart heen en weer schoten, zodat de bezoekers, door de middelpuntvliedende kracht tegen de segmenten geperst, zonder meer dooreengeklutst werden.

Minder spectaculair was iets dat eruitzag als een groteske imitatie van een zeeanemoon, met waaivormig verspreide, zacht deinende membranen, waarop de gasten zich liggend vermeden, omgeven door feeëriek lichtschijnsel en zoetgevooisde muziek, afkomstig van staccato spelende xylofoons.

Wellicht het gewaagste van alles was een gletsjer die uit ijle nevelen verrees. Op het beijzelde tracé waren aluminium rails gemonteerd met ski's waarop, onder veel gejoel en gegiechel, menig durfal naar beneden zoefde, recht in Felix' armen. Een goed einde voor vandaag, vind je niet?